

je to izrekel, je zaslišal silen pok in takoj za njim glas, ki pa ni zvenel več žalostno, ampak veselo: »Hvala ti! Na tak odgovor sem čakal celih tri sto let. Zdaj sem rešen, hvala Bogu! Veš, bil sem nekdanj bogat, a lakomen kmet. Ponoči sem vstajal in sosedom predstavljaj mejnike. Po smrti mi je bila naložena kazen, da moram prenašati na glavi mejnik in čakati na odrešilen odgovor. Hvala ti!« In kmet je videl, kako je obletel njegovo glavo majhen, bel globček, ki je nato zletel v nebo.

Opomba: Primerjaj Aškerčevo balado »Mejnik«!

Ganljiva milosrčnost

(Napisala Mar. Kozak.)

Bilo je v vojnem času. Zvečer sta ležala na bojišču dva ranjenca drug poleg drugega. Eden je bil Čeh, drugi pa njegov bojni sovražnik Italijan. Oba sta zelo trpela. Ker se nista razumela, se nista mogla pogovarjati; stisnila sta si le roke v znak dobre volje.

Nastala je noč, eden izmed njiju je zaspal. Ko se je zjutraj prebudil, je opazil na sebi tuj plašč. Pogledal je svojega soseda. Ta je bil mrtev. A preden je umrl, je vzel svoj plašč in z njim pokril svojega tovariša v nesreči... Umrli vojak je bil Čeh.

STEKLENICA IN KNJIGA

(SPISAL JAKOB KRČEK.)

NA MIZI JE STALA STEKLENICA VINA, POLEG NJE PA LEŽALA KNJIGA.

PA JE REKLA STEKLENICA KNJIGI: »TI NESREČNO BITJE! KADARKOLI TE VZAME GOSPODAR V ROKE IN V TEBI ČITA, JE VSEGA POMILOVANJA VREDEN. NEIZREČNO GA MUČIŠ; BOJIM SE, DA BO PRI TEM PRIŠEL ŠE OB PAMET!«

»A KADAR TEBE NAGNE K USTOM, JE ŽE OB PAMET,« SE JE ODREZALA KNJIGA.

Diščča meta

(Spisal Jan Milota.)

Ko je Gospod Bog ustvaril cvetice, je prišla k njemu diščča meta. Poklonila se je Stvarniku in rekla: »O Gospod, dal si mi prijeten vonj, toda moj cvet ni lep in po listih sem podobna koprivi. Kdo se bo zame zmenil?«

Odrnil ji je Gospod Bog: »Kdor bo gledal le na varljivo zunanjost, se res ne bo zmenil zate, a pametnemu se bo priljubil tvoj vonj. Ti postaneš ljubljena pametnih — ali ni to boljša usoda od ostalih cvetic?«

Iz vradostila se je meta in občudovala božjo modrost.

Prevel R. Ž.